

ALLE DAGE INDTIL VERDENS ENDE

Prædiken ved Drejød kirkes 475 års jubilæum.

Af Hanne Thordsen

Salmer: 403, 435, 364/ 321, 356

Teksten til dagen: Trinitatis søndag var dåbsbefalingen fra Matthæusevangeliet kapitel 28 vers 16-20: "... Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

- Og det gjorde de så – Peter, Jakob, Johannes og de andre disciple – gik ud i alverden for at fortælle om Jesus Kristus, om den nye pagt, som bragte en helt ny Gudsopfattelse med sig; Ja en helt ny eksistensforståelse vel i grunden, der som en vældig udånding fejede hen over jorden.

Og inspireret af den ånd gik de ud i al verden og hvor de gik, gjorde de folkene til Jesus' disciple – døbte dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn fra Jerusalem til Lilleasien. Fra Grækenland til Irland.

Det lå så noget tungere med at få døbt de der hedninger i det kolde nord, selvom man tilbød en gratis skjorte til dem, der lod sig døbe.

Men engang i 900 tallet til en fest i Slesvig kommer munken Poppo op at diskutere med kong Harald Blåtand og hans hærdebredde vikinger, om hvis Gud der er den stærkeste. Og det udmønter sig selvfølgelig i en tåbelig konkurrence, hvor Poppo uden tøven griber en glødende jernhandske og bærer den indtil kongen synes, at det kan være nok. Da Poppo's hånd var fuldkommen uskadt efter den bedrift, ja så kunne kong Harald jo nok se, at Hvide Krist var stærkere end selveste Thor eller Odin. Ja end alle Asgårds guder til sammen såmænd. Men hvad der nok vejede tungere end jernbyrden var det, at ingen – ikke en eneste af de stærke guder - havde overvundet døden, men det, sagde munken, det havde Hvide Krist. Og det var jo svært at hamle op med endsige overgå og endnu sværere at blive færdig med i tankerne!

Så kong Harald Blåtand lod sig døbe og påbød sine undersåtter at gøre det samme og derefter skrev han den første dåbsattest i Danmarkshistorien på hele folkets vegne, oven i købet hugget i sten:

""Harald konge bød gøre disse kumler efter Gorm sin fader og efter Tyre sin moder, den Harald, som vandt sig hele Danmark og Norge og gjorde danerne kristne". Sådan!

Og så var vi også blevet Jesus' disciple.

Og på disse fjerne øer lyttede menneskene.

Og det folk der boede langt borte hørte om Kristus, om lyset, der var kommet til jorden fra Guds bolig for være hos folkene også på de fjerne øer.. - Også hos os.

Det var det, der var svært at forstå, at Han ikke er langt væk fra en eneste af os.

....At den Gud, der havde fået givet al magt i himlen og på jorden havde brugt den til at tjene den mindste!!! – Det var det, man ikke rigtig kunne blive færdig med at grunde over.

For når den største bøjer sig ned for at tjene den mindste, ja så kan det ikke være anderledes end den mindste bliver løftet op ved det, får betydning - værdighed ved det. Og når det nu er Gud selv, der bøjer sig og tjener, ja så kan det ikke være anderledes end at han giver sin egen guddommelig værdighed til – ja selv den mindste. En ny identitet som guddommelig får selv den mindste.

Og ikke kun det. Han, Jesus Kristus naglede sig selv fast til jorden i bogstaveligste forstand som en evigt åben indgangsdør til Guds kærlighed, for at intet – absolut intet nogensinde skulle skille os fra Guds kærlighed. Heller ikke døden. Vi lever, røres og er i den virkelighed.. Så nær som vort hjerteslag, som vort åndedræt er det rige os.

En fantastisk nyhed var det og er det – et jublende glædeligt budskab.

Men det skal jo høres, før det kan tros, for troen kommer af det som høres og hørt blev det – også på disse fjerne øer. – Tænk at også her bor Gud. Tænk at Gud, som er mægtigere end Herremanden og kongen i København, har valgt at slå sig ned her også hos os. At vi uafbrudt står foran hans ansigt i kærlighed.

Det kunne man godt gå og grunde over dér bag ved ploven eller ved rejerusserne, når man sådan faldt i staver ved synet – af det blå, blå hav.

Så ufatteligt stort og på en eller anden måde, så dagligdags nært var det, at stå der på Drejø og samtidigt stå foran Guds ansigt - hellig og udvalgt i hans kærlighed. I hvert eneste nu.

Fra evighed og til evighed.

Nej, hvem kan fatte det? Men så er man da noget, må man vel nok have lov at sige.

Og det var det ens dåb var et pant på – igennem vand til evigt liv – Helligånden med syndernes forladelse og det evige liv var den dåb pantet på.

Og vandet – havet – jo det kendte de – I vandet var der liv – rejer og ål og torsk i lange baner, ja og også død var der - storm og oversvømmelse og druknedød, men dåbsvandet forkyndte det uforklarlige, at livet sejrer over døden.

At de dødes lys stander stille på livets kyst!

Og man gik gerne langt og trodsede villigt og frimodigt store farer for at lytte til de ord.

Her i ø-havet sejlede man

Fra Drejø til Ærøskøbing,

Fra Skarø til Øster Skjerninge

Fra Hjortø til Bjerreby på Tåsinge

Fra Birkholm til Humble

Ja man satte livet på spil for at få sine børn døbt, så vigtigt var det at komme til at tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus.

Men da to dåbsbørn med samt deres faddere druknede på vej til dåb i Ærøskøbing blev 13 gårdmænd på Drejø enige om, at fra nu af skulle børnene døbes

og storordene lyde i deres egen kirke. Og det ville de ikke spørge nogen herremænd eller kirkemagt om lov til, for de havde hørt om de nye vinde, der blæste fra Wittenberg, at enhver er præst for Vor Herre uden paver og herremænd som mellemed, for Gud den største har valgt at bo også på de fjerneste øer og så byggede de en kirke og kaldte selv en præst.

Og her 475 år efter står det hus endnu – og det er stadig samme slags hus, hvor storordene lyder for enhver uden skelen til hvem man er, som Karen Blixen udtrykker det i sin "sidste fortællinger":

"Jeg kender kun et eneste hus, hvor folk kan gå ind, uden at nogen spørger dem, hvem de er. Det er gudshusene. Her er dørene altid åbne for mennesker, og derinde er stole sat frem for mennesker til at sidde på. Og inderst inde er der én, som venter på, at vi skal komme. Hans navn er Jesus og Kristus, begge dele, og han er både Gud og menneske!"

Fatte det kan vi ikke. Uudgrundeligt er det og heldigvis for det. Vi kan aldrig få kontrol over den sande kærlighed. Til gengæld kan vi vokse i den.

Og det gør vi ved at bygge videre på den grundsten der er lagt – Jesus Kristus. Bygge videre på det hus både det af sten og af ånd, som de 13 gårdmænd rejste i 1535 med Kristus som hovedhjørneste. Holde sammen på det, spænde det sammen, kalke og male det, vedligeholde det og restaurere det nænsomt så det holder i 500 år mere.

Og det arbejde binder slægtledene sammen fra de første 13 gårdmænd for sølle 475 år siden gennem de håndværkere og øboere som igennem hundreder af år nænsomt og kærligt har sørget for at de selv og menigheden og præsten må kunne blive ved med at høre, hvem vi dybest set tilhører - ja hvem vi dybest set er: Guds hellige elskede og udvalgte børn - at vi aldrig må glemme det.

Må vi blive ved med at høre hans ord, høre Guds egen røst til os sine disciple på de fjerne øer:

"Og se jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

- "for hvor jeg er – der skal I også være!"

Tillykke med jubilæet

Hanne Thorsen